

[Inger Hempel.]

og jeg mener, at de Overvejelser, der er fremsat i den omhandlede Betænkning, bør tages op til snarlig Behandling.

Endvidere vil jeg gerne henstille til den højtærede Finansminister at se med Velvilje paa det Forslag, som for nylig blev fremsat af Tjenestemandorganisationerne over for den tidligere Finansminister om Udbetaling af det fulde Reguleringstillæg til saadanne gifte kvindelige Tjenestemænd, der har den egentlige Forsørgerbyrde inden for Familien, fordi Manden i en længere Periode er ude af Stand til at arbejde og af den Grund ikke kan bidrage til sit eller Familiens Underhold. Som det vil være bekendt, hjemler den nugældende Tjenestemandsløvs Ret til Udbetaling af det fulde Reguleringstillæg til gifte Mænd, men ikke til gifte Kvinder. Det er jo imidlertid saadan, at Ægtefæller her i Landet har gensidig Forsørgerpligt, og det synes klart, at en Hustru, der skal passe sit Erhverv og forsørge baade Børn og en uarbejdsdygtig Mand, trænger lige saa meget til Reguleringstillægget som den mandlige Forsørger, ja, maaske mere, fordi den mandlige Forsørgers Hustru i Almindelighed gør en økonomisk Indsats i Hjemmet i Form af husligt Arbejde, medens den kvindelige Tjenestemandsløvs Ægtefælle under de Omstændigheder, der her bliver Tale om, næppe kan yde nogen synderlig Hjælp i Hjemmet, men maaske tværtimod skal underkastes særlig Pleje. Det forekommer mig derfor rimeligt, at den gifte kvindelige Tjenestemand, om hvem det kan konstateres, at hun er blevet den egentlige Forsørger af Familien, økonomisk stilles lige med sin gifte mandlige Kollega, f. Eks. ved, at der ved en Anmærkning paa Finansloven gives Finansministeren Bemyndigelse til i saadanne Tilfælde at udbetale det fulde Reguleringstillæg.

Til Slut vil jeg gerne henlede den højtærede Finansministers Opmærksomhed paa den Fremgangsmaade, der i visse store Etater benyttes over for den Ungdom, der søger ind dør. Her ligger det saadan, at Kvinderne har meget ringe Chance for at komme ind i Assistentklassen, bl. a. fordi man til den Elevuddannelse, der gaar forud for Indtrædelsen i denne Klasse, kun antager et meget lille Antal Kvinder i Forhold til Mænd. En Kvinde, der nægtes Adgang, kan godt have en bedre Realeksamen end en Mand, der antages, fordi Adgangen gøres afhængig af Kønnen. Til Gengæld optager man næsten udelukkende Kvinder i Kontoristklassen; der findes saaledes Etater, der

i en Aarrække gennem Regulativer har gjort Adgangen til Kontoristklassen betinget af, at den paagældende Ansøger er Kvinde. Jeg har ondt ved at se, at dette er helt paa Linie med Loven af 1921 om lige Adgang for Mænd og Kvinder til Tjenestemandstillinger og -hverv, og om det er i Overensstemmelse med den Aand, der laa til Grund for Ligeløn-Princippet i Tjenestemandsløven, er maaske ogsaa et Spørgsmaal. Rent teoretisk opretholdes Ligeløn-Princippet naturligvis, idet Mænd og Kvinder, der indtager den samme Stilling, ogsaa faar den samme Løn, men det faktiske Forhold er dog det, at Styrelsen ved den omtalte Fremgangsmaade lægger an paa hovedsagelig at overføre Mænd til en Gruppe, der giver Muligheder for Avancement og højere Løn, medens Kvinderne henvises til Kontoristgruppen, der kun byder ringere Løn og daarligere Avancementsmuligheder, skønt der tillægges mange Tjenestemænd i denne Gruppe kvalificeret Arbejde, Arbejde, der tidligere blev udført af Assistentklassen. Jeg skal derfor henstille til den højtærede Finansminister at tage under Overvejelse, om der ikke skulde kunne findes en Udvej til at bøde paa det omhandlede Forhold.

Vagn Bro: Jeg tillader mig her under den aarlige Finanslovdebat, hvor det efter hævdvunden Tradition er Stedet til at fremføre Synspunkter, som man gerne saa drøftede, forhaabentlig med et positivt Resultat, i den høje Regering, at fremdrage et Par saadanne Spørgsmaal. Jeg skal under Hensyn til Arbejdet her paa Rigsdagen gøre det meget kort.

Jeg retter først et Par Ord til den højtærede Minister for offentlige Arbejder angaaende et Spørgsmaal, der ofte berører mangen en større eller mindre Ejendomsbesidder, som paa Grund af Kærlighed til den Boslod, han har overtaget fra sine Fædre, og som han haaber med Flid og Nøjsomhed at være i Stand til at overdrage til det næste Slægtled, ønsker at bevare sin Jord udelt. Sagen har ogsaa efter mine Begreber en meget stor nationaløkonomisk Betydning, saa sandt som vort Land jo er lille og vi ikke har for megen Jord at ødsle bort. Det, jeg tænker paa, er den Jagt paa brugbar dansk Jord, som Stat, Amt og Kommune ved mange Lejligheder sætter i Scene. Det er nærmere betegnet Vejvæsenet, der i dets ubændige Trang til at anlægge Veje i Færdssikkerhedens misbrugte Navn søger at realisere mange omdisputable Projekter. Jeg tager mit Udgangspunkt i en Række Vejforlægninger, der har været